

МИГЕЛ АНХЕЛ БЕНАВЕНТЕ

БУТИЛКАТА

Превод от испански: Петко Вълков, 1981

chitanka.info

Това бяха хиляди бутилирани възможности. Даже повече: броят на вероятностите достигаше почти до безкрайност. Тя беше като една голяма и самотна надежда, умножена по неизмеримия брой хора, които всеки момент могат да поискат помощ, компания или поне дума от който и да е друг човек, от което и да е друго място на света. Бутилката, люшкана от немия език на моретата и вълните, бремна с едно надраскано с мастило послание, напускаше плажа с умерено поклащане и ритмично потъване и издигане — като една вечна песен. Любителка на морски приключения, подчинена на волята на теченията, бутилката от тъмно стъкло се отдалечаваше, изпълнена с плаха и интимна надежда към други морета и нови океани, като бавно си пробиваше път през огромните пространства. Ветровете ѝ помагаха да се отдалечи и с напредването тя придобиваше едно ново значение. В безкрайната самотност на откритото море тя не представляваше само една бутилка. Със своята написана като една фиксирана идея мисъл тя беше посланик, едно почти живо същество със собствено гравирено мислене. Случайността я беше спасила от изоставяне. Можеше отлично да изпълни предназначението си на бутилка, като умре полузарита в боклуците на крайбрежните развалини, и никой не би ѝ поискал нещо повече. Но ето тук съдбата се прекъсваше и не достигаше до естествения си завършек. Провидението, случайността я отклоняваха от крайната ѝ цел, възлагаха ѝ една нова мисия, едно неочаквано и фантастично предназначение, даваха ѝ една почти магическа роля, далечна и много чужда на мъртвата природа на серийно произведена бутилка, напуснала конвейера на потреблението и загубена в анонимността. Слепият случай ѝ подаряваше собствен живот, караше я да изпъква на фона на вечната безличност на водите, утвърждаваше я и необхватната самотност на моретата. Изумена се остави да бъде погълната от голямото движение, без да моли теченията да я върнат в пясъчното ѝ ложе на плажа, затвори вратата на отстъплението и се довери на голямата неизвестност, която я очакваше някъде без и да знае за това. Така просто се остави да бъде галена от сини и сиви, прозрачни и матови приливи и отливи, от бялата пяна на спокойни морета, уталожени от слънцето. Прие напорите и ударите на бурите, потопена в свещения страх от светкавиците, които заплашваха да я направят на парчета. Премина хиляди морски километри, заобиколи непознати континенти, почиваше на самотни плажове,

докато пясъкът гъделичкаше стъкленото ѝ тяло, спаси се от надвиснали морски брегове с остри скали, запенени от гняв, докато тя се изплъзваше пред безмилостния им поглед. Видя мъже и жени с различен цвят на кожата, разноцветни като морето, което я обгръщаше, без да бъде видяна, замаскирана и скрита от слънчевото великолепие, от огромните маси вода, които я обграждаха като крепостна, стена. Като почиваше близо до тях, тя започна да разбира, че никой не я взима, нито я открива и че нейната мисия беше много по-дълга от това, което предполагаше. Мисълта ѝ на бутилка я предупреждаваше, че не би могла да издържи много време и че с годините и вълните затвореното в нея самата ще остарява, ще изчезва, заличавайки само себе си, без да стигне до никого.

Тя, която очакваше да намери хора, жадни да я приберат, виждаше, че не събужда никакво любопитство, че хората бяха прекалено заети със самите себе си и че на никого не му хрумва да хвърли поглед към морето в търсене на посланието на един далечен брат във времето и пространството. Реши, че човекът, който я очакваше, все още не се е родил или че загубен зад планините в лабиринта на вътрешността, все още не е дошъл на брега.

Но въпреки всичко се вкопча със сила в нови течения. Съзнанието ѝ за нейната собствена мисия я задължаваше да продължи и да надмине сама себе си. Рано или късно някой трябваше да прочете посланието и тогава можеше да умре доволна, направила невъзможното, изпълнила неприсъщото за нея магическо предназначение. Защото какво беше тя, ако не една дрейфуваша бутилка. С времето ставаше приятелка на моретата и позната на небесата. Едно след друго пред нея преминаваха хиляди верни слънца, осветяващи в зелено нейната вътрешност. Безкрайни вълни я подемаха за миг, неспособни да я придружат по-далеч своето бързопреходно съществуване, стотици бури я заплашваха и най-различни същества бяха нейни приятели за ден-два, но винаги я оставяха сама, упорствуваща в собствената си мисия, без да разбере, че иначе не може.

За първи път си даваше сметка, че това, което я движеше, не беше само нейното упорство, нито волята ѝ на носител на послание към вселената. Бе влачена против самата себе си, срещу собствената ѝ воля. Преди, когато напредваше към най-откритите пространства беше

повярвала, че нейното собствено желание е това, което я тласка напред, но сега виждаше, че не е тя тази, която решава. Можеше най-силно да желае да остане в морето завинаги, но издигането и спадането на кобилищата на вълните не зависеше от нея и ще, не ще, трябваше да продължава да се движи, без да знае докога, може би цяла вечност. Това, което претендираше да бъде слепият случай, всъщност беше една лоша шега на съдбата, която се рееше над нея в една безкрайна игра, като се шегуваше с установената норма на случайността, насочвайки я към неизвестното. Ако бутилките можеха да плачат, тя би го направила. По-уморена от всякога, за първи път почувствува горчивия вкус на утайка на соленото вълнение, превърнало се в спътник и инструмент на провидението. Така взети нещата, тя не само изглеждаше сама, но и наистина беше сама. Също така за първи път се усъмни в своята мисия. Какво означаваше нейното послание? Тогава се остави да бъде влачена от дълбокия прилив, който вече не беше големият случай и спасението, а неизбежното. Когато времето не можеше вече да се пресметне, бутилката, зашеметена и в полусъзнание, се приближи до един плаж като толкова други. Вече и през ум не ѝ минаваше, че може да бъде прибрана от някого, по-точно не мислеше за нищо, и затова още по-голяма беше изненадата ѝ, когато се усети в прегръдката на нещо, което беше нито студено, нито влажно. Повдигаше я една голяма ръка и човекът, на когото принадлежеше, като че ли беше много щастлив от находката. Бутилката не успя да реагира. Беше прекалено свикнала да остава незабелязана, така че човекът, който я носеше развълнуван, не можа да се усъмни, че става дума за нещо повече от една бутилка.

С усилие извади негодната тапа. Първо излезе струя вода и после с малко помощ посланието — навит лист изгнила хартия. Обезцветени късове хартия, със сини следи от стари букви, бледи и нечетливи, невъзможни за разчитане. Така да се каже, посланието се беше разтворило в морето и сега беше станало прекалено късно. Бутилката беше претърпяла крах в своята мисия на носител на мечтата на някой човек и сега вече никой не можеше да го чуе. Човекът разочаровано смачка хартията и си тръгна любопитно заинтригуван от съдържанието, от този, който го е написал, от времето, през което е обикаляло света. Отзад, полузаровена, оставаше бутилката, отново безполезна, умираща в тишина, попаднала в ръцете на подobaващата ѝ,

но незаслужена предишна съдба. Въпреки всичко посланието, като един аборт, беше умряло, преди да се роди, и тя се чувствуваше като една измамена майка. Все пак най-малкото би могла да бъде другарка на някой човек в момент на униние, въображение или фантазия...

В този същия момент в някоя друга част на света друг човек с въображение, мечтател, тъжен и сам, пускаше в морето нова бутилка от зелено стъкло с навита хартийка и няколко думи, които искаха да бъдат разбрани, друга бутилка, грабната от провидението, със свое послание в утробата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.